

ת"פ 15808/09 - מדינת ישראל נגד תאיר אדרי

20 נובמבר 2017

בית משפט השלום באילת בשבתו באשקלון
ת"פ 16-09-15808 מדינת ישראל נ' אדרי

בפני כב' השופט גל שלמה טיב
המאשימה: מדינת ישראל
נגד תאיר אדרי
הנאשמה: הנאשמת;

ונוכחים:

ב"כ המאשימה מתחילה לירון יפרח

הנאשמת וב"כ עו"ד כהן

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה על סמן הודהתה בכתב האישום, בעבירה של ידיעה כזבת, לפי סעיף 243 סיפה לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (**להלן - חוק העונשין**).

2. מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 16.04.08, הכירה הנאשמת בחור בשם ר' (**להלן - ר או הנפגע**), במהלך מסיבה שנערכה במהלך הלגונה באילת. לאחר המסיבה התכתבו ביניהם ברשות הווטסאפ וסיכמו להיפגש במלון "קלאב הוטל" בו התארח ר. הנאשמת הגיע אל המלון, ביום למחרת, בסמוך לשעה 06:30 ועלתה לחדרו של ר. הנאשמת ור' קיימו ביניהם, בהסכמה, מגעים אינטימיים הדדים, ללא קיום יחסי מין מלאים.

ביום 16.04.16 בשעה 13:30, הגיעו הנאשמת לתחנת המשטרה באילת ומסרה הודעה כזבת, בפני השוטרת יפהут שזו, בקשר שטענה כי ביום 09.04.16 בעל אותה ר, שלא בהסכמה החופשית וטור שימוש בכך וזאת כשהיא יודעת שהטענה כזבת. בעקבות התלונה נעצר ר' למשך יומיים.

3. כאמור, הנאשמת הודהה במיחס לה, אולם, באמצעות בא כוחה, ביקשה להוסיף ביחס לעובדה 5 לכתב האישום (העובדת המייחסת לנאשמת את מסירת הידיעה הכווצבת), פרטמים נוספים שלא בא זכרם בכתב האישום.

ב"כ הנאשמת תיאר את השתלשלות האירועים באופן הבא: יום קודם למסירת ההודעה הכווצבת סיפרה

עמוד 1

הנאשמה לאחותה הגדולה, בתשובה לשאלת מודיעין מתיישרת, כי הייתה לה סיטואציה לא נעימה עם גבר מביל' לפרט בפני האחות את שהתרחש, תוך כדי שהיא בוכה. בזמן שהנאשמת ישבה ברכב, אחותה נכנסה לבית וסיפרה לאמה שהנאשמת נאנסה. אמה של הנאשمت ישבה אליה, לחיצה עליה לספר וזה, תוך שהוא ממשיכה לבכות הראותה לה את ההודעות במכשיר הטלפון שלה, ובשל החשש מתגובתה של האם סיפרה לה סיפורו בדיי כי נאנסה על ידי ר. באותו ערב הנאשמת סיירבה ללבת למשטרת. לחרת בבוקר שב ביקשה האם מהנאשמת לערב את המשטרת אף הנאשמת סיירבה. בסביבות הצהרים בטרם מתן העדות, הגיעו לביתה של הנאשמת קצין משטרת שהוא ידיד משפחחה, שוחח עימה בנוכחות בני משפחתה והנאשמת מסרה לו כי אינה מעוניינת לפני המשטרת כמה פעמים במהלך שיחת זו. לאחר מכן ובלחץ של אמה, הנאשמת נלקחה לתחנת המשטרת כigham ברכב היא עמדה על סיירבה להגיע לתחנת המשטרת.

טרם מסירת העדות בסעיף 5 ישבה הנאשמת יחד עם קצין המשטרת והחוקרת ואמה בשיחה מחוץ לחקירה עצמה ולאחר מכן מסירה בחקירה את ההודעה המופיעה בסעיף 5 לפיה נאנסה על ידי אותו ר' כשהיא יודעת שזו הודעה כזובת. טרם האמור בסעיף 6, התקשרה החוקרת דיאנה לנאשמת והנאשמת מסירה לה, עוד טרם מעצרו של החשוד, כי היא מבקשת לבטל את התלונה "תוך כדי שהיא בוכה נורא". לשאלת החוקרת דיאנה מסירה "כי היא אשמה באה שקרה" אולם כאשר החוקרת דיאנה שאלה אותה אם יש לה מה להוסיף ואם יש משהו נוסף שלא סיפרה לה ובגלל זה היא רוצה לבטל את התלונה, מסירה לה שלא.

4. המאשימה לא התנגדה להוספת הנسبות מצד ב"כ הנאשמת במעמד הדיון, והנאשמת נשלחה לקבללת תסוקיר שיבחן גם את שאלת הרשותה בדיון, בין היתר לאור - דברי ב"כ הנאשמת ולאור העובדה כי לא נרשמה כל התנגדות לתוספת זו מצד המאשימה. בחולף 3 חודשים מאז הوذאת הנאשמת הוגשה הבהרה מטעם המאשימה ולפיה היא מתנגדת להוספת הנسبות שתוארו על ידי ב"כ הנאשמת, שכן הללו לא נכללו בעבודות כתוב האישום.

5. לאחר דין ודברים בין הצדדים, שככל אף אפשרות לחזרה מהודיה ושמיעת פרשת ההגנה, הגיעו הצדדים להסכמה בדיון מיום 17.05.2017 כי, בנוסף לכל הנטען על ידו, יבהיר ב"כ הנאשמת כי חזרתה של הנאשמת מהודעתה הכזובת לא באה מיזמתה, אלא רק לאחר שנחקקה תחת זהורה. כמו כן סוכם כי המכתב שנשלח במסגרת השימוש יוגש ובנוסף יוגש תצהיר מטעם אביה של הנאשמת כי הוא זה שכתב את המכתב.

בשים לב לאמור, הכרעת הדין נותרה על כנה, חומר החקירה שהוגש לעיינו של בית המשפט, בשלב בו התבקשה החזרה מהודיה נותר בתיק בית המשפט והנאשמת המשיכה בהליכים למול שירות המבחן.

תקיירי שירות המבחן

4. בתסוקירו סקר שירות המבחן את נסיבות חייה של הנאשמת, מהן עולה, כי הנאשמת כבת 20, רווקה

ועובדת מזה כשנה כמכירת ברשות אופנה. הנאשמת גילה בבית, המנהל אורח חיים דתי וס"מיה 12 שנות לימוד, כשהיא משלימה את תעודת הבגרות לאחר מכן. עם מעבר המשפחה לעיר אילית בהיותה בגיל 17 חוותה קשיי חברתי, נוכח שילובה בבית ספר חילוני ומפגש עם חברים חדשים. הנאשمت השתלבה בשירות לאומי, במד"א, במשך 8 חודשים ולאחר מכן נשרה בשל קשיים רגשיים ופיזיים, אולם המשיכה להתנדב במקום. הנאשמת תיארה בפני שירות המבחן בעיות רפואיות, חלקן כרוניות מהן היא סובלת.

5. באשר לעבירה המיוחסת לה, הודהה הנאשمت במיחס לה. בפני שירות המבחן תיארה הנאשمت כי הכירה את ר' ערבע האירוע, במסגרת התנדבותה במד"א ובהמשך הערב קיימה עמו יחסים בהסכם. נוכח האמביוולנטיות שחשה כלפי מעשה עם הנפגע למל רצונה לעמוד בצליפות הוריה ולאחר שהתנהגותה לא הייתה מותאמת בכלל בכיו וחותר TABON, סקרה משפחתה כי היחסים היו ללא הסכמה ולאחר שבני משפחתה הפסיקו בה והפעלו עליה לחץ רב להגיש תלונה, עשתה כן. בעבר מספר ימים, ולאחר שהבינה כי פגעה בנפגע ו בשל תחשותיה הקשות עקב קר, חזרה בה מתלונתה.

הנאשمت תיארה בפני שירות המבחן תחשות בעקבות מעשה והביעה חריטה עמוקה על התנהגותה ועל הפגיעה בנפגע, במשפחתה ובעבודת השוטרים. הנאשמת הביעה רצון להתנצל בפני הנפגע ולפצותו ותיארה כי אינה חילה מלהשוו על מעשה ועל הפגיעה שגרמה. הנאשמת אף הביעה אכזבה מחוסר יכולתה לעמוד בפני הלחץ של בני משפחתה גם במחיר של פגעה עצמה ובמשפחה.

6. שירות המבחן התרשם כי מדובר בצעירה נורמטיבית, בעלת שאיפות נורמטיביות, אשר פערים גדולים בין אורח החיים אותו ניהלה למול קיום היחסים עם הנפגע על רקע המעבר לAILIT והפגש עם אורח חיים שונה משלה ושל בני משפחתה הובילו אותה לחוסר יכולת להתמודד עם מעשה ובעקבות קר להודיעם בפני בני משפחתה כי המעשים היו בהסכם, מה שהוביל, בסופו של יומם, לביצוע העבירה.

שירות המבחן עמד על גורמי הסיכון בעניינה של הנאשمت ובכלל זה העדר העבר הפלילי, שאיפותיה העתידיות ויציבותה התעסוקתית, כמו גם חשבון הנפש אותו ערכה באשר להתנהגותה, הבעת הצער על מעשה והאפשרות שגילתה כלפי הנפגע. למול זאת הציע השירות המבחן על קר שמדובר בבחורה צעירה, שהזדהה טרם התגבשה ובמצבי לחץ מתקשה להיות אסטרטנית מבל' לבחון לעומק את ההשלכות הנובעות מהתנהגותה. שירות המבחן התרשם כי הסיכון לביצוע עבירות נוספות מצד הנאשמת נמור.

בשים לב לחרטה העומקה אותה הביעה ורצונה לפצות את הנפגע המליך שירות המבחן על הפניות הנאשمت להליך של "צדק מאחה" לצד ההליך הפלילי.

7. בתסוקיר המשפטים, דיווח שירות המבחן כי הניסיון להפניית הנאשמת להליך של "צדק מאחה" לא יצא

אל הפעול וזאת מטעמים שאינם קשורים בנאשמה. שירות המבחן הדגיש כי הנאשמה שיתפה פעולה באופן מלא, גם במסגרת ניסיון זה ושיתפה אודות נסיבות חייה שהיו רקע לביצוע העבירות וכן אודות התחששות הקשות המלצות אותה מאז המעשה והפגיעה אותה גרמה. הנאשמה אף ביטהה תחששות קשות של התישראל לצד רצון עד לפגush בפגיעה ולשםו את תחשותו ואת שעבר עליו, תוך שטבקשת לפצותו ולפעול בכל דרך לאייחוי הפגיעה שגרמה.

לאור התרשנות שירות המבחן מהנאשמה והערכת הסיכון הנמוכה המליך שירות המבחן על הטלת עונש שיקומי-חינוכי בדמות של"צ בהיקף של 180 שעות, מסר מוותנה ופיזי כספי. באשר לשאלת הרשעה סבר שירות המבחן כי על אף נתוניה של הנאשמה, חומרת העבירה והפגיעה הקשה בפגיעה ובהעדר פגעה קונקרטיבית, אין מקום להמליץ על ביטול הרשעה.

ראיות לעונש

8. המאשימה הגישה קריאות לעונש תצהיר נפגע עבירה של ר (**ת/14**). בתצהיר (על אף שלא נוסח כזה) תיאר ר את שחוות מרוגע שנדרש על ידי המשטרה בעקבות תלונות השווא, עובר במעטרו, החקירות, הדיון בבית המשפט וכליה במצבו הנפשי בעיקר לאחר שחרורו ממעצר ועד להגשת התצהיר.

מההתצהיר עולה חוותה קשה עד מאוד אותה חוותה ר, חוותה שכאמור מלאה אותו וממנה קשה לו להשתחרר. לדבריו, המעצר היה באישוןليل וניסיונותיו לזעוק את חפותו לא הועילו. ר ציין, פעמיחר פעם את ההtanhnegot המזוללת והפגיעהית מצד השוטרים, תוך שהוא מדגיש כי לא קיבל תנאים מינימליים, לרבות טיפולה לה הוא זקוק באופן קבוע. מעבר לפרט כל השתלשלות המעצר והדינונים, עולה בברור הטראותה אותה חוותה ר, אשר הייתה לאחר מכן גם בחרדות, צער וכאב, סיוטים במשך לילות ואף ירידה במשקל. תחששות הפגיעה הייתה אף למול הוריו ומכוירו, כולם אנשים נורמטיביים. לדבריו תקופת ארכואה הרג'יש חוסר אונים, התהלהך כשר כל ואף התקשה ליצור קשר עם בנות המין השני ולסמן עלייהן. בוחנו העצמי נפגע עד מאוד ועד הגשת התצהיר הזיכרון הקשה אינה מרפה ממנו.

טייעוני הצדדים לעונש

9. ב"כ המאשימה עמד, בטיעונו לעונש, על נסיבות ביצוע העבירה כפי שעלו מעובדות כתוב האישום וזאת מבלי להתייחס לעובדות הנוספות שהיא רקע למעשה, כפי שתואר בהרחבה בדברי ב"כ הנאשם בעת מתן המענה ואף לאחר מכן.

ב"כ המאשימה טען כי כתוצאה מעשייה של הנאשמה נפגע הערך המוגן של בזבוז משאבי ציבור, שעה שהמשטרה נדרשת לחזור תלונות שווא, במקומ לטפל בתלונות המצדיקות חקירה. מידת הפגיעה, לדעת המאשימה, היא ממשמעותית, נוכח חומרת העבירה העולה מטלונות השווא. יתרה מכך טען ב"כ המאשימה, כי

כתוצאה ממעשה הנאהמת נפגע הפרט בצורה משמעותית, שהובילה אף לשילוט חירוטו של הנפגע למשך יומיים.

ב' המשימה טען כי באשר לנטיות ביצוע העבירה הרי שמעשה של הנואמת היו מתוכננים וזאת בשים לבגורסה המפורטת אותה מסרה במשטרה המUIDה על תכנון מוקדם. עוד עד מידה המשימה הן על הנזק שנגרם לנפגע בעצם הפגיעה בחירותו ובמישור הנפשי כשהוא יודע שמדובר במעשה שווה והן על הנזק שהיא צפוי להיגרם לו, במידה והיה מוגש כנגדו כתוב אישום בשל תלונת השווה. ב' המשימה הדגישה כי העבירה בוצעה במלואה על ידי הנואמת ועל אף התצהיר שהוגש מטעם אביה וטענותיה בעניין החץ שהופעל עליה, הרי שמעשה הופסקו רק לאחר שנחקרה תחת זהירותה ולא לפני כן. ב' המשימה ביקשה לדוחות את המ紐 עליו הצבעה הנואמת - החשש לאכזב את הוריה - כמצדיק את מעשיה ואין בו כדי להפחית מחומרת המעשים. עוד ביקשה לדוחות המשימה את טענת הנואמת כי פעולה מתווך לחץ ואין ליתן לכך משקל שכן עלולה להיווצר נורמה פסולה בקרב הציבור.

באשר למדיניות הענישה הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה בעבירות דומות ובהתאם לכך ולנסיבות ביצוע העבירה עתירה למתחם ענישה שנע בין מאסר על תנאי ועד שנת מאסר.

באשר לעונש הראו לנאשמת התייחסה ב"כ המאשימה לאמור בתסקיר שירות המבחן וטענה כי האופן בו הנאשمت הציגה את נסיבות האירוע בפני שירות המבחן מלמדת על כך שמצוצת את חומרת מעשייה, שכן בגיןוד לעולה מחומר הריאות טענה כי פעולה לביטול התלונה מיוזמתה. בשים לב לחרטה שהובעה על ידי הנאשמת, גילתה הצער והעדר עבר פלילי למול חומרת העבריה והשלכותיה על נפגע העבריה, עתירה המאשימה להטלת עונש בדרך של עובדות שירות, לצד מסר מותנה קנס ופיצוי ממשמעותי. ב"כ המאשימה הבהירה כי נוכח העדר המליצה ובהעדר נזק קונקרטי יש להוותר את הרשעה על כנה.

ב"כ הנאשמת, בפתח טיעוניו, הביע תמייהה על כך שהמואשימה בחרה להתעלם באופן מוחלט מהנסיבות שהוסכם עליהם ואשר לא הופיעו בכתב האישום ועל כן עתר כי בבוא בית המשפט לגזר את דיןנה של הנאשמת עליו להבא בחשבון גם את אותן נסיבות עליהם הוסכם בין הצדדים.

ב' כ הנאשمت עמד על החרטה אותה הביעה הנאשמת בפני שירות המבחן, כמו גם בהודעתה במשטרה והdagish כי כבר בשיחת הטלפון של החקירת דיאנה לנאשمت, עוד קודם לחקירה הנאשמת באזהרה, מסרה לה האخונה כי מבקשת לבטל את התלונה, אלא שהחוקרת לא זימנה אותה לחקירה וסתפקה בבר. ב' כ הנאשמת הרחיב וטען כי לאורך כל התסקרים באה לידי ביטוי החרטה, שלהתרשומות שירות המבחן כינה תור גילוי אמפתיה לנפגע והתייסרות עמוקה על המעשים.

באשר לנסיבות ביצעו העבירה והרקע לה, חזר ב"כ הנאשמת ואף הרחיב טיעונו בעניין הלחץ בו היהת

נתונה הנאשمت בשל החשש לאכזב את משפחתה בשל מעשה עם ר' והדגיש את "מחול השדים", הדברו, שהיא סיבת הנאשمت מצד משפחתה ואנשים נוספים, אשר סברו כי הנאשמת נאנסה. לדבריו, גם כשלקחה למשטרה ניסתה להימנע מהגישת תלונה ואף סירבה לרדת מהרכב, אלא שהתנהגתה התרישה על ידי המשפחה כפחד מפני התוקף. עוד הוסיף וטען ב"כ הנאשמת כי אמה ואחותה של הנאשמת סובלות ממחלה שנקראת "בלס פלטי" כשאחת מהמטופעות שלמחלה זו היא כי בשעת לחץ מתעווים הפנים ועל כן כשבוחנים את העונש הראי יש לשקל נזונים אלה, שאינם באים לידי ביטוי בפסקה שהוגשה על ידי המאשימה.

ב"כ הנאשמת ביקש לדוחות את טענת המאשימה ולפיה המעשה היה מתוכנן, שכן לדבריו אם היה תכנון מוקדם, הנאשמת הייתה מוחקת את ההודעות בינה לבין ר'. בנוסף עין באותו הודיעות, מיד בסמוך להגשת התלונה, דבר שלא נעשה, היה מגלה, על אתר, כי מדובר בתלונות שווא.

13. ב"כ הנאשמת הסכים למתחם הענישה לו עטרה המאשימה, אולם טען כי בנסיבות העניין יש מקום לבטל את הרשעה אף ללא קיומו של נזק קונקרטי, תוך שהוא מפנה לפסקה התומכת בעמדתו זו. לדבריו, העבירה אותה ביצעה הנאשמת יכול ותסייעים באית הרשעה והיא תלולה באופן בו יתוקן הנזק שנגרם לנפגע. לדעת ב"כ האשמת התקoon אינם בדרך של הורתת הרשעה על כנה, אלא בפיצוי לנפגע.

בשים לב לאמור ולאור נזק קונקרטי שמתקיים בעניינה של הנאשמת שהינה צעירה לימים ומתעדת ללמידה לימודי הוראה, עתר ב"כ הנאשמת לביטול הרשעה.

14. הנאשמת כבاعت זכות המילה האחורה", הביע צער רב על המקהלה ועל הפגעה בנפגע ובמשפחהו וכן במערכת המשפטית שנאלצה לחזור. לדבריה, אין يوم שהARIOU לא מסיר אותה ומעijk עליה.

15. נוכח עתירת המאשימה הופנתה הנאשמת לקבל חוות דעת הממונה על עבודות השירות, שמצויה אותה מתאימה לביצוע עבודות שירות.

דרך ההכרעה בהתאם לתיקון 113

16. בבאו של בית המשפט לגוזר את עונשו של הנאשם, עליו כמצוות החוק, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, לקבוע ראשית את מתחם הענישה הראיו הנקבע בהתאם לעקרון הילימה. על בית המשפט להביא בחשבון את הערך החברתי שנפגע ומידת הפגעה בו, מדיניות הענישה הנהוגת ונסיבות הקשורות ביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40 ט לחוק העונשין התשל"ז - 1977. (ראה בעניין זה חוות דעתו של כב' השופט סולברג בע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (05.08.13)**); בשלב השני, על בית המשפט לבחון האם יש מקום לחרוג מן המתחם לkolא בשל שיקולי שיקום (סעיף 40 ד' לחוק העונשין) או לחומרה בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40ה לחוק העונשין); ולבסוף יש לקבוע את העונש המתאים שיושת על הנאשם, בהתאם בנסיבות הציבור (סעיף 40ה לחוק העונשין); ובהתאם הרכבים ובנסיבות האישיות של הנאשם שאינו קשורות ביצוע העבירה ובנסיבות אחרות ככל שתהיהינה כאלה. (ראו ע"פ

2918/13 **דבש נ' מדינת ישראל (18.7.2013); ע"פ 13/13 חסן נ' מדינת ישראל (5.6.2013).**

מתחם העונש ההולם

17. הצדדים אמנים לא הציגו מתחם עונש משותף, אולם היו תמיימי דעים באשר למתחם העונש הראו' בנסיבות העניין לפיו בכל הקשור לריכיב המאסר נע המתחם בין עונש מאסר מוותנה ועד שנת מאסר בפועל. לאחר שבחנתי את נסיבות ביצוע העבירה, העריכים המוגנים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם וכן את ההחלטה הנוגגת, אני סבור כי עמדת הצדדים משקפת נאמנה את מתחם העונש הראו' ועל כן אני קובע כי המתחם נع בין מאסר מוותנה ועד שנת מאסר וזאת לצד עונשים נלוויים, לרבות רכיבים כספיים.

18. על אף האמור, אני מוצא מקום לייחד מספר מילימ'ן להערכת המוגנים שנפגעו והן לנסיבות ביצוע העבירה. באשר לערכיהם המוגנים ביצעו העבירה יש כדי לפגוע בכלל הציבור, אשר מביאה לבזבוז משאבים וזמן של גורמי השיטור והחקירה לשווה, ובכך, לפגעה ביכולת משטרת ישראל לבצע משימותיה ולהגן על הציבור מפני עבירות אחרות. ואולם יתרה מכך וכי שהdagish ב"כ המאשימה במקורה זה הפגיעה היתה קשה ו konkretית אף בנפגע עצמוו, אשר בשל תלונות השווא נוצר למשך ימים ובעקבות המקורה נפגע קשה במישור הנפשי ואף התפקיד כעולה מתחair הנפגע שהוגש (**ת/14**). לפיקר מידת הפגיעה בערכיהם המוגנים הינה משמעותית ומהיבת תגובה הרתעתית ממשמעותית מצד בית המשפט שכן יכולת להעליל, עלילת שווה, על אדם אחר היא קלה עד מאד.

19. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, הרי שאין להתעלם מהעובדה כי תלונות השווא שהוגשה על ידי הנואשת היתה מפורטת עד מאד וכללה תיאור מלא של כל ההתרחשויות לכארה. בכך יש כדי ללמד כי הנואשת תכננה את המעשה, כפי שגם היא העידה על כך בהודעתה מיום 16.04.16, שורה 40 (**ת/4**). לצד זאת, התכנון היה בסמוך למסירת התלונה ומטרתו לא היתה לפגוע בערכיהם המוגנים עליהם הצבعتו לעיל ואף לא בנפגע עצמוו, אלא נבע מתוך הלחץ בו הייתה נתונה.

באשר לנסיבות שקדמו להגשת התלונה, הרי שיש להביא בחשבון את סערת הרגשות בה הייתה הנואשת בעקבות האירוע, כאשר הרגישה שבמעשייה פגעה בערכיהם עליהם התכחכה. התחששות הקשות שליוו את הנואשת אותן ביטהה כלפי חוץ הוביל למסקנות החפוזות מצד משפחתה כי נאנסה ומכאן התגלгла הנואשת להגשת התלונה במשטרת. ברור, כי האחריות המלאה על ביצוע העבירה מוטלת על כתפי הנואשת אשר הייתה טריגר מרכזי לתחששות הקשות אותן הרקע הדתי ממנו מגיעה עצמה הנואשת כדי להצדיק או להוות סיבה לביצוע המעשה, מה גם אין חולק כי חזרתה מהתלונה לא באה מיזמתה, אלא רק לאחר שנחקרה תחת זהירה. (העובדה כי ביקשה לבטל את התלונה כבר ביום האירוע מלמדת על כך שהנאשת גם שכבר ביטהה בפועל את רצונה לחזור בה מהתלונה, נמנעה מהסביר בפני החקירה את הסיבה לרצונה לבטל את התלונה וכן לא פעולה בפועל להפסקת החקירה (**ת/8**)).

היבט נוסף עליו יש לעמוד הוא הנזק שנגרם לנפגע והנזק שעלוול היה להיגרם. הנפגע, על לא עוויל בcpf, נוצר באישוןليل, הובא לתחנת המשטרה ועל אף שזעק לחפותו ובקש להוציא זאת באמצעות חלופת התכתובות ביןו לבין הנואשת, נותר במעצר במשך ימים וזאת על מנת לברר לעומק את התלונה שהוגשה כנגדו. כעולה מתחair הנפגע שהוגש, לנפגע טענות רבות וקשות כלפי התנהלות המשטרה והנהוגותה כלפיו, אולם אין לשכך כי התנהלות המשטרה (גם אם הייתה יכולה להיות אחרת ואת זאת אין

אני בא להכריע במסגרת תיק זה), נבעה בראש ובראשונה מתלוונת הצבא הכה חמורה שהגישה הנואשת. לצד הפגיעה בחירותו המשנית של הנפגע, המעוצר והשהיה בבית המעצר למשך ימים הותרו בו "צלקות" נפשיות ברורות, כעולה מהתצהיר. אף יכולותיו התפקודיות של הנפגע נפגעו ובכללם יכולת ליצור קשר עם בני המין השני. מעבר לאמור, ברור כי הנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה מתלוונת השווא, הוא לאין שיעור גדול מהנזק הגדל כשלעצמו שנגרם לנפגע. ניתן להעלות על הדעת כי ככל שהחקירה הייתה נמושכת, אפשר והיה מוגש כתב אישום חמור כנגד הנפגע וחיללה אם היה מושך על סמרק אותה תלונת שווה צפוי היה להיאסר למשך שנים רבות. יחד עם זאת בעניין זה, אפשר ואף ללא חזרת הנואשת מתלוונתה היה מתגלה השקר, לאור ההודעות שנשלחו בין הצדדים וחקירת עדים נוספים ששמותיהם הועלו על ידי הנואשת בתלוונתה.

האם יש מקום להורות על ביטול הרשותה של הנואשת?

20. כאמור, השלב השני עליו בית המשפט לבחון בעת גזירות העונש הוא האם יש מקום לחריגת ממתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות ביצועה ובעיקר בנסיבותיה של הנואשת. בעניינה של הנואשת, שירות המבחן נמנע מהמליצה על ביטול הרשותה בדיון ועל כן יש מקום לבחון האם על אף העדר המלצה יש מקום לסתות לקוala ממתחם העונשה אותו קבעתי.

21. הכלל הוא, כי מי שהובאה לדין ונמצאה אשמה, תורשע בעבירות שייחסו לו, اي הרשותה היא החrieg לכלל. בית המשפט לא השתמש בסמכותIOC יצאת דופן זו, אלא בנסיבות נדירות ביותר, כאשר יש בעצם הרשותה משומם תגובה חריפה באורח קיצוני למעשה העבירה מחד גיסא, ובנסיבות העניין אין מקום להרשותה הנואשת אלא לפעול בעניינה בדריכים חלופיים.

כל זה חוזר ונשנה על ידי בית המשפט העליון, במספר לא מבוטל של החלטות מן העת האחרונה חזר ושנה בית-המשפט העליון על ההלכה לפיו הכלל במקורה שבו בית-המשפט קובע שAdam ביצע עבירה הינה הרשותה בדיון, ואילו-הרשותה הינה בגין חריג בלבד אשר שמור למקרים IOC יצאי דופן. בעניין זה מן ראוי להפנות לרע"פ 1623/14 **ג'בארה נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (1.4.14); רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (24.4.14); רע"פ 3589/14 **לווזן נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (10.6.14); רע"פ 4070/14 **פלונית נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (17.6.14); רע"פ 5100/14 **מסארווה נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (28.7.14); רע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (10.11.14); רע"פ 7109/14 **סיג נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (20.11.14).

22. בהתאם לפסיקה הימנעות מהרשות או ביטול הרשות יעשו בהצטבר שני גורמים וזאת כדבריה של כב' השופטת ד' דורנר בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337:

"הימנעות מהרשות אפשר אפילו בהצטבר שני גורמים: ראשית על הרשותה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנואשם ושניית סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקורה המסוים על הרשותה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי העונשה האחרים".

23. ההחלטה במהלך השנים עמדה על כך כי על מנת לעמוד בתנאי הראשון שהרשותה הנואשם תביא לפגעה חמורה בשיקומו, על הנואשת להוכיח קיומו של נזק קונקרטי. עמדה זו זכתה לאחרונה לדין, באופן ספציפי, בעניינים של קבוצת הגיל המכונה "בוגרים-צעירים", כשבית המשפט העליון התבקש

להגמיש את הכלל ביחס לאותה קבוצה, בשל הטענה כי קיימן קושי מובנה בהוכחת קיומו של נזק קונקרטי, כאשר אותם נאשמים טרם עיצבו את דרך חייהם והם מתקשים להוכיח קיומו של נזק שכזה.

במאמר מוסגר יוער כי בית המשפט העליון טרם הכריע בשאלת האם יש מקום לעצם קיומה של קטגוריותינו שchezו ולצד קולות שהכירו לצורך לבחון קבוצה זו ב" משקפים" שונות מלה שביהם נבחנים הבוגרים (ראה למשל עמדת כבוד השופט ס' ג'ובראן ע"פ 7781/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם ב公报) 25.6.2013 וראה החלטה נוספת של כבוד השופט ג'ובראן המבאה אותה עמדתו בעניין זה ע"פ 2420/15 **אבטליון אברהם נ' מדינת ישראל** (29.11.15)), ישנו קולות אשר סבורים כי אין צורך ומקום לקביעה שchezו (ראו חוות דעתם של כבוד השופט א' חיות וכבוד השופט נ' סולברג בע"פ 452/14 **ניסים דבוש נ' מדינת ישראל** (פורסם ב公报) (14.04.14)).

.24. באשר לאפשרות להגמישת התנאי, כאמור, אף כאן בית משפט העליון לא הכריע בסוגיה. יחד עם זאת בפרשת אסולין (ע"פ 4466/14 **נתנאל אסולין פורטל נ' מדינת ישראל** (פורסם ב公报) (22.05.14)), עמד בית המשפט, באמרת אגב, על כך שיש מקום להתחשבות בתקופת גיל זו, בה העתיד עדין לוטה בערפל (ראו מנגד רע"פ 2180/14 **ספר שמואלי נ' מדינת ישראל** (פורסם ב公报) (24.04.14)).

.25. האם בנסיבות של הנאשמה יש מקום לבטל את הרשעתה בדיון? לטענת בא כוח הנאשמה הותרת הרשעה על כנה תסגור בפניה אפשרויות תעסוקתיות עתידיות, נוכח רצונה לעסוק בחינוך או בראשית חשובן.

.26. לאחר שחקلت את מכלול השיקולים הנוצרים לעניין, אומר כבר עתה כי לא מצאת יש מקום לבטל את הרשעה ולדחוק את שיקולי הענישה השונים בדמות גמול והרטעה ואת האינטרס הציבורי מפני האינטרס הפרטיא של הנאשמה.

עוד אבהיר כי מסקנתי זו, bahwa לאחר התלבטות לא פשוטה באשר להכרעה בשאלת הצבתי לעיל. ההתלבטות באהה בעיקר בשל נסיבותיו הייחודיות של המקרא ובעיקר נסיבותה של הנאשמה.

.27. מעבר להיותה של הנאשמה בחורה צעירה נורמטיבית, נעדרת כל הסתמכות שהיא עם גורמי החוק, אשר אירע זה איינו מופיע את חייה ואת שאיפותיה הנורמטיביות בעתיד ומ עבר לעובדה, כי לטעמי, כפי שסביר שירות המבחן, הסיכוי להישנות עבריות דומות, הינו נמוך ואני מוכן אף לומר שואף לאפס, קיימים נתונים נוספים, אשר עוררו בי את ההתלבטות עליה הצביעו.

ראשית, נתוניה האישים של הנאשמה צריכים להיליך בחשבון הרבה מעבר לעובדה כי מדובר בחורה צעירה נעדרת עבר פלילי. מדובר בנאשמה שגדלה בבית, בעל אורח חיים דתי, אשר המגע המיני עם הנפגע היה הראשון בחייה. לחורה צעירה, הבאה מהעולם הדתי, עצם המגע, גם אם הוא בהיתר על פי ההלכה, מהווה נקודת מפנה משמעותית בחייה, אשר מצריכה הכנה מתאימה קודם לכן. הדברים הם בבחינת קל וחומר, כאשר מדובר במגע, שאינו בהיתר על פי ההלכה וסתור את כל החינוך על בריכוי חונכת הנאשמה ואוטו לא ביקשה באממת לזרוח. בהתנגשות בין הרצון והצורך לשמור על הערכים והחינוך אותו ספה, גם אם בשbill לא לפגוע בהורה ומנגד חשייתה לעולם בו המגע בין המינים מותר אף עוד קודם לנישואין, הכריע בסופו של יום השיקול השני, אולם אין בכך כדי להוכיח מהקושי עמו נאלצה להתמודד הנאשמה, בעקבות המגע המיני עם הנפגע.

על רקע זאת, יש לבחון את התנהלותה של הנאשמה, אשר נקיות מצלפונה ישרו אותה, בעקבותבחירה ובשל

כך התנהגתה לא הייתה כבتمול שלשם, דבר שהוביל מיד לחרדה וחששות בקרב אחותה ואמה. חששות אלה באו לידי קפיצה למסקנה מוטעית, כי הנואשת נאנסה, שכן לא עלתה בדעת בני המשפחה האפשרות כי המגע המני יכול והוא בהסכמה של הנואשת. בעקבות כך ולאור הקושי עמו הטעודה הנואשת, שמנע ממנה לעמוד למול המסקנה המוטעית שאotta הסיקו בני המשפחה ולהבהיר את שהתרחש, הגישה הנואשת את התלונה הכווצבת.

שנית, אני סבור כי החרטה אותה הביעה הנואשת על מעשה אינה אמירה מן הפה אל החוץ, אלא באה מטעם התבוננות פנימית והבנת מלאה של חומרת מעשה. חרטה זו באה על רקע תקופה ממושכת של התישראלות אמיתית אותה חוותה ועדין חוות הנואשת בעקבות האירוע, גילוי האemptיה כלפי הנפגע, רצונה לפגוש בו ולשמעו ממנו על החוויות הקשה שעבר ותוצאותיה ומוכנותה לפצותו באופן משמעותי. התרשםות זו, אודות מצבה של הנואשת באה לאור האמור בתסוקיר שירות המבחן, אולם לא פחות חשוב, גם מהתרשםות הבלתי אמצעית, במהלך הדיונים בבית המשפט, בהם נראתה הנואשת מכונסת בתוך עצמה ובעיקר מכיה על חטא בשל מעשה.

ואולם, גם בהינתן נתוניים ייחודיים אלה, אני סבור, כאמור, כי לא ניתן לוותר על ההרשעה בתיק זה וזאת תוך בחינת שני הקריטריונים המרכזיים בהלכת כתוב.

באשר לחומרת העבירה, הרי שמעבר לפגעה בכלל הציבור, בשל בזבוז המשאבים והזמן של גורמי השיטור והחקירה לשואה ופגיעהVICLם להגן על הציבור מפני עבירות אחרות, דומני כי חומרתה של העבירה באה לידי ביתוי בעיקר נוכח הפגעה החמורה בנפגע, ר. ר, על לא עול בכפו, במידשור הפלילי, מצא עצמו נלקח באישוןليل מביתו למעצר אחורי סוג וברית, בפעם הראשונה בחיי ועל אף ניסיונו, בשלב הראשון, לזעוק לחפותו בכל דרך, קולו לא נשמע והוא נאלץ לשאות במעצר במשך יומיים.

מעבר לטראומה הראשונה חוותה ר בעצם שהווט במעצר, טראומה הידועה לכל, כאשר אדם נעצר בפעם הראשונה בחיי, הרי שבמקרה זה הטראומה הייתה כפולה ומכופלת, בהינתן העובדה כי מדובר בתלונת צב. אולם בכך, לא הסתכמה הפגיעה בנפגע. כעולה מתחביר הנפגע שהוגש (ת/14), הנפגע מאז האירוע נושא בנפשו "צלקות" מעיקות, כתוצאה מהאירוע, ומתקשה להשתחרר מהן. כתוצאה מהמעצר והairoע בכללו נפגע בטחונו העצמי של ר, הוא חש מבולבל וחסר אונים ואף יכולתו ליתן אמון במין הנשי ולפתח מערכת יחסים נורמלית נפגעה באופן קשה.

לטעמי, חומרה נוספת בהתנהלותה של הנואשת יש לראות באופן בו הוגשה התלונה. גם בהינתן הלחץ בו הייתה נתונה הנואשת, הרי שהבידה אותה בדתה בפני החקירה, בעת הגשת התלונה, תיארה אירוע חמוץ מאד, בו הנפגע, על מנת לבצע את זמנו לכארה, מגע בחשאי לחדר, מצמיד אותה לקיר ומנסק אותה ולאחר מכן דוחף אותה לספה, מפשיט אותה, כשתווך כדי כך מפעיל עליה כח, הולך ומתגבר, כדי להתגבור על התנגדותה, עד לשלב שבו הוא חודר אליה. הנפגע במהלך כל אותו זמן ממש אותה ואף צובט אותה בשוקה. הנואשת לא הסתפקה בכך ואף טענה כי לאחר החידירה הנפגע ביקש כי תבצע בו מין אוראלי וכשזו התנגדה, העיף אותה והיא קיבלה מכיה בראשה ממיטת הברזל (ראה **תיאור הדברים באריכות ת/4**).

גם אם הנואשת שגתה בהגשת התלונה, בוודאי שיכולה היהת לתאר את "האונס" לכארה, באופן שאינו מחייב עם הנפגע כפי שעשתה. הניסיון ליצור מציאות שבה למשפחה יהיה ברור כי הדברים

נעשו בחוסר הסכמה מראשיתם, הובילה את הנואמת לתאר מסכת עובדתית קשה וחריפה, אשר ככל שלא הייתה מבטלת את תלונתה, עלולה היתה להחמיר את מצבו של הנפגע, באופן משמעותי הרבה יותר.

31. עוד יש לציין כי על אף שבסוףו של יום התעשתה הנואמת וביטלה את תלונתה הכווצבת, הרי שלפחות, בשלב הראשון, להבדיל מהבעת החרטה בהמשך, ביטול התלונה לא נעשה מיזמתה היא, אלא רק לאחר שנחקרה תחת זהירותה. לנואמת היתה יותר מהזדמנויות אחת לבטל את התלונה מיזמתה והוא לא עשה כן. ראשית, מאז הגשת התלונה ועד לביטולה חלפו כ-48 שעות, במהלךן יכולה לפעול לביטול התלונה. שנית וחשוב מכך, לנואמת ניתנה הזדמנות פז לעשות כן, שעה שכבר ביום הגשת התלונה שוחחה עמה החוקרת דיאנה בלוסטוצקי, והמתלוננת עשתה "צעד ראשון" לכיוון ביטול התלונה, כשביקשה מהחוקרת לבטלה, אולם במקום להשלים את המהלך ולהסביר את הסיבה שבשלה היא מעוניינת לבטל את התלונה ועל אף ניסיון מצד החוקרת לדובב אותה בעניין זה, הנואמת "מליאה את פיה מים" וטענה כי אין לה מה להוסיף מעבר למה שאמרה.

32. יצא אפוא כי בכל הקשור לחומרת העבירה ונסיבות הקונקרטיות הרי שמדובר בעבירה אשר בטוי המשפט צרכים להיות זהירים עד מאוד בשוקלם את אפשרות ביטול הרשעה בגיןה. התוצאות שנגרכמו כתוצאה מביצוע העבירה, אף הם מחיברים זירות יתרה, כאשר למול האינטרס של הנואמת עומדת האינטרס הציבורי שההעברת מסר מרתיע לנואמת ולאחרים שכמותה לבל יבצעו עבירות דומות, כמו גם האינטרס הפרטלי של נפגע העבירה, אשר שילם ומשלם מחיר יקר מאוד, על לא עול בכפו, בשל התנחות הנואמת.

domini ci di בקריטריון זה, בנסיבות הייחודיים כדי להגיע למסקנה ולפיה הימנעות מהרשעה תחטה לשיקולי הענישה האחרים ולאינטרס הציבורי.

33. ואולם אף בחינת הקритריון הנוסף בהלقت כתוב, האפשרות לפגיעה קונקרטית בנואמת, דומה כי אינו מתקיים, לפחות לא במלואו. אמן מדבר בבחורה צעירה, אשר עתידה לפניה וטרם גיבשה סופית את רצונותיה. עוד יש לציין כי מדבר בבחורה נורמטיבית, אשר ניתן לומר, במידת גודלה של וודאות, כי עתידה יהיה רחוק מהעולם היהודי. אולם, בכך לא סיג, העובדה כי מדבר בבחורה צעירה, אינה מקינה לה זכות אוטומטית להקלה בעונש ובמקרה זה לקבל את עיתורתה לביטול הרשעה. אמן היota "בגירה צעירה" צריך לבוא לידי ביטוי כשיתול בגזרת העונש ולעתים אף להגביר את הקритריון של הוכחת פגיעה קונקרטית בשיקומה של הנואמת, אולם לטעמי, הגמישה זו צריכה להיבחן, אם בכלל, גם למול חומרת העבירה.

בעניינה של הנואמת לא הוכח נזק קונקרטי וכל שנטען כי בכוננה למוד חינוך או ראיית חשבון, כאשר בשלב זה הנואמת עתידה, בשנה הקרובה, להשתלב במכינה לשיפור ציונה (ואף לכך לא הוכיח אישור כלשהו). יוצא, כי האפשרות ללמידה לימודיים אקדמיים, אשר יתכן, כי בעקבות הרשעה, לא תוכל לעבוד בהם בפועל, היא אפשרות רחוכה בשלב זה, מה גם שלא הוכח כי הרשעה תמנע בכל מקרה אפשרות לעבוד באחד מאותם מקצועות אותם מבקש הנואמת ללמידה, גם אם ברור כי הרשעה תהווה קритריון בקבלתה לכל אחד מהם תחומיים.

יתרה מכך, גם אם ניתן היה להצביע על פגיעה כלשהי בעתידה של הנואמת, אין מדובר בפגיעה חריפה הפוגעת בכל אפשרות תעסוקתית עתידית של הנואמת.

לא זו אף זו, אף שירות המבחן, אשר בראש מעיינו, עומד הטיפול בנאשמה ושיקומה, לא סבר כי בשים לב למכלול הנסיבות שבתיק זה, יש מקום לבטל את הרשעה. נכון הוא, כי המלצה שירות המבחן ובמקרה זה העדר המליצה אינה מחייבת את בית המשפט, אשר נדרש לשקל את מכלול השיקולים, אולם כאשר הגורם המڪצועי, המהווה את ה"סמן הימני" בכל הקשור לשיקום של נאים, סבור כי אין מקום לבטל את הרשעה, יש בכך אך כדי לחזק את מסקנתך דלעיל.

סוף דבר, לאחר שבחןתי את מכלול השיקולים הניצרים לעניין, אני סבור כי אין זה המקרה המצדיק חריגה מן הכלל ועל כן אני מותיר את הרשעה על כנה.

העונש המתאים לנאשמת

באשר לעונש הרואו להטיל על הנאשמת, אני סבור כי עניינה נמצא ברף התחתון של המתחם אותו קבעתי ועליו הסכימו הקיימים, בכל הקשור לרכיב המאסר. בשים לב, מתאים לעיל באשר לפגיעה החמורה שנגרמה לנפגע ומנגד לגילה הצער של הנאשמת, העדר מעורבות בפליליים, הסיכון הנמור להישנות עבירות דומות, שאיפותיה הנורמטיביות ובעיקר החרטה הכנה והאמתית אותה הביעה לאורך כל הדרך, תוך נוכחות לפצצות את הנפגע על הנזק שנגרם לו, אני סבור כי בהטלת מאסר מותנה לצד עונשה שיקומית-חינוכית ורכיב פיזי ממשמעו יהיה כדי לאזן נוכנה בין כל שיקולי העונשה הניצרים לעניין.

עינתי בפסקה אחרת הגישה המאשימה ובעיקר הפניהו לתיק בעניינה של דורית בן עטר (ת"פ 14-09-38115), בו בית המשפט סבר כי יש מקום להחמיר עם הנאשמת ולהטיל עונש בדרך של עבודות שירות, בשים לב לכך כי מעשה של הנאשמת באותו מקרה הובילו לנזק של הנפגע, על לא עול בכך, לפחות 24 שעות. ואולם עיון מדויק בפסק הדין מלמד כי, הנאשמת במסגרת אותו תיק לקחה אחראיות חלקית על מעשה והשליכה חלק מן האשמה על הנפגע. הנאשمت שבפני, לא רק שלא הטילה אשמה כלשהי בהתנהגות הנפגע, אלא לקחה אחראיות מלאה, הכתה על חטא, הביעה חרטה וביקשה לעשות ככל שביכולתה לפצותו.

אף פסק הדין השני אליו הפנתה המאשימה אינו דומה לעניינה של הנאשמת שבפני, שעלה שבאותו מקרה, הנאשמת לא הסתפקה בהגשת תלונה כזבת, אלא אף דרשה ממנו תשלום של 500,000 ₪ כדמי שטיקה וכתשלום עבור ביטול התלונה.

סיכוםו של דבר, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

- א. 3 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, שלא תעבור על העבירה בה הורשעה.**
- ב. הנאשמת תשלם פיזי לנפגע, מר ר' ג' (ע.ת 1) על סך 10,000 ₪ וזאת ב-10 תשלום שווים ורצופים, הראשון עד ליום 18.01.2018 והשאר בכל 30 ימים שלאחר מכן. המאשيمة תעביר פרטי המתلون על גבי הטופס הקבוע בתקנות בתוך 7 ימים מהיום.**
- ג. ניתן בזאת צו של"צ בהיקף של 180 שעות.**

שירות המבחן יגיש תכנית של"צ בהתאם בתוך 30 ימים. עם קבלת התוכנית ניתן החלטה

משלימה بلا צורך בקיום דין.

העתק גזר הדין ישלח לשירות המבחן.

זכות ערעור חוקי, בתוך 45 ימים לבית המשפט המחויז בבאר שבע.

ניתנה והודעה היום ב' כסלו תשע"ח, 20/11/2017 במעמד הנוכחים.

גָּל שְׁלָמָה טִיב, שׁוֹפֵט

הוקלד על ידי ספיר הרשകוביץ